

Sinä aamuna kylpyhuoneesta löytyi kenkä, minä vuosin verta ja ystäväni oli käyttänyt kymmenen täyteen pizzaa tyynynä, kokenut sen kai jotenkin ergonomiselta muotoilultaan sopivaksi. Hän oli herännyt jo tunteja aikaisemmin, ravistanut pepperonit kiharoistaan ja poistunut. Minä seisoin - tai pikemminkin hujuin- yhä siellä, omassa kodissani, vertavuotavana. Silloin en vielä tiennyt, että edellisen yön polvistuminen oli asentanut ihoni alle pienen palan mukulakivikatua, jonka vuoksi polveni tulisi nelisen vuotta myöhemmin tulehtumaan pahasti. Ei, silloin ajankohtaista oli vain se, että minä olin juuri nukkunut nahkasaapas jalassa, koska voimani olivat ilmeisesti ehtyneet ensimmäisen kengän poistamisen jälkeen. Vietin pitkän aikaa kylmällä kaakelilattialla yrittäen koota ajatuksiani yhdeksi ikäänkuin järkeenkäyväksi, karusellin lailla pyöriväksi kokonaisuudeksi. Missä vaiheessa valahdin pöydän alle? Kuka minut sieltä kannusti poistumaan? Tulvivatko kadut nyt ohuesta verestäni? Asuntoni oli sisustettu pienillä vodkapulloilla ja kirjavalla joukolla erilaisia juoma-astioita, joita kaikkia yhdistivät reunaan piirtyneet punaiset huulet. Postiluukun edusta tulvi ilmaislehdistä ja mainoksista, joihin en suurista suunnitelmistani huolimatta ollut viikkoihin jaksanut kajota. Niinkuin siilleillekin jätetään syksyllä pudonneita lehtiä pesämateriaaliksi, minäkin kai alitajuisesti valmistauduin sitä hetkeä varten, jolloin en jaksaisi kotiin palatessani ryömiä ulko-ovea pidemmälle. Silloin rakentaisin itselleni viihtyisän kodin viikon tarjouksista ja päivän polttavista, nakerrellen samalla varovaisesti pehmeimpien papereiden reunoja iltapalaksi. Istuin pöytäni ääreen ja kohensin ryhtiäni hetkeksi, vajoten kuitenkin taas pian laiskaan, voimattomaan istuntaani. Vastapäiseltä katolta lumi pölysi alas kuin hilse mustan frakin hartioille, raotin uskaliaasti ikkunaa. Raitis ilma oli kuin isku vasten kasvoja ja äkkiä tunsin hirvittävää syyllisyyttä omasta aikaansaamattomuudestani ja suoranaisestä turhuudestani. Oli aika muuttua ja aloittaa yhteiskuntakelpoinen elämä. Avasin työvoimatoimiston sivut ja keräsin harmaaseen säkkiin kaikki ne lukuisat pullo, tölkit ja nurkissa kyyristelevät, vihaisesti sähisevät hirmuliskot, jotka kustantaisivat minulle päivän aterian. Kolme muovipussia täyttyi tulvimiseen saakka kymmenen, viidentoista ja kahdenkymmenen sentin aarteista, muutaman piilotin lavuaarin alle. Pukeuduin ja hetken epäröinnin jälkeen säntäsin ulos. Mitä minä muka pelkäsin? Ihmisten katseitako? Eihän niillä ollut mitään väliä, kukaan ei voisi tuomita minua nyt, kun kunnollinen, tervehtynyt olemukseni huokuisi varmasti kaukaisimpiin lähiöihin saakka. Odottaessani liikennevalojen vaihtumista huomasin, kuinka voimakkaasti sydämeni hakkasikaan. Pystyikö se kolmen metrin päässä seisonut vanha nainenkin kuulemaan sen? Hän vilkaisi rönsyileviä kantamuksiani ja tuhahti itsekseen. Hän kuuli! Olin varma, että hän kuuli! Ei mikään pudum-pudum, vaan BOOM BOOM BOOM BOOM niin hirvittävällä voimalla, että pelkäsin sen vaurioittavan ympäröiviä rakennuksia. Jos aiheuttaisin maanjäristyksen, haastettaisiinko minut oikeuteen? Saisivatko he selville, että juuri minä olin kaiken takana ja ennen kaikkea, riittäisivätkö pullorahat korvausten maksamiseen? Viimein vihreät. Ryntäsin kadun yli ja syöksyin sisään ovista, jotka kohteliaasti suvaitsivat minulle aueta. Aloin survoa pulloja hätäisesti automaattiin, vähän väliä näytöllä teksti vilkkui: "SYÖTÄ HITAAMMIN". Ei minulla ollut aikaa, oli päästävä kotiin ja pelastettava maailma! Kuittiin tulostunut tyydyttävä summa palautti itseuottamukseni, en minä mitään katastrofia aiheuttaisi, etenkin uuden elämäni ensimmäisenä päivänä. Tunsin oloni melkein levolliseksi ja kävelin vakain askelin kirkkaasti valaistuille, sateenkaaren väreissä loistaville hyllyköille. Asettelin koriini huolellisesti jotain vihreää, jotain keltaista, jotain punaista, pitäen samalla mielessäni kirjaa kertyvästä summasta. Kiertelin hyllyväleissä ja pohdin järkevästi, mihin minun oikein kannattaisikaan sijoittaa. Sitten, heti maitotuotteiden jälkeen eteeni avautui viimeinen käytävä, kaikkein suurin haaste. Hengitin syvään ja tolkutin itselleni, että pystyisin siihen kyllä. Askel, toinen, löysin rytmin. Eihän se niin vaikeaa ollut. Äkkiä sydämeni lyönnit alkoivat taas

voimistua, BOOM BOOM BOOM BOOM, kaupan ikkunat helisivät, lasit olivat vaarassa särkyä ja perunalastupussit kahisivat uhkaavasti valmiina putoamaan niiden edessä norkoilleen lapsen niskaan. Hyvä jumala, niiden terävät reunathan repisivät pojan kurkun auki! Miksi niin vaarallista ruokaa oli edes olemassa? Murhaaja, minusta tulisi murhaaja! Kylmäverinen tappaja, jonka täytyisi omantunnontuskien ohessa maksaa miljoonien edestä vahingonkorvauksia kärsiville vanhemmille. Eihän minulla ollut sellaisia rahoja! Aloin kuumeisesti miettiä, kuinka voisin tienata puuttuvan summan. Pullonpalautus. Se oli ainoa vaihtoehto, mutta sitä varten tarvittaisiin uhrilahjoja. Yhdellä huitaisulla tyhjensin korini sisällön maahan ja täytin tyhjän tilan uudella sisällöllä. Suuntasin kulkuni kassalle, liukuhihna kuljetti ostokset taikaportin toiselle puolelle ja minä jätin kuittini rahastajalle juosten sen jälkeen kotiin niin nopeasti, kuin pystyin. Pamautin oven kiinni ja tunsin syvää helpotusta. Sydän hakkasi yhä, mutta nyt se saattoi vahingoittaa enää vain minua itseäni. Lysähdin maahan ja aloin juoda suoraan tölkestä ahnain, hätäisin kulauksin. Etana mateli terraarion lasissa. Tajusin olevani aivan yhtä merkityksetön kuin se limainen selkärangaton, jota hoivasin lemmikkinäni. Kuka tietää, ehkä se olikin etana, joka huolehti minusta? Silmäilin ympärilläni lojuvia lehtiä ja ymmärsin, että oli aika. Vapisevin käsin aloin hivuttaa papereita yhä lähemmäs itseäni, kunnes peityin kokonaan. Lopultakin olin turvassa omassa pesässäni. Muutkin olivat turvassa. Kaikki oli hyvin.